

ἔχων ἀκμαίας τὰς σωματικὰς δυνάμεις, ἰσχυρός, εὐρωστος Ἦπ. (Ἄρτ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Συνών. βαρβατός. Πβ. ἀβγονλλᾶτος. 3) Τὸ οὐδ. ἀβγατο οὐς. εἶδος φαγητοῦ ἐξ ὧν καὶ ἄλλων συστατικῶν Ἦπ. (Ἄρτ.)

ἀβγατούδι τό, Ἀθῆν. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀβγατίζω σχηματισθὲν διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι καθὼς καὶ πελέκω-πελέκοῦδι κατὰ τὰ πολλὰ ἐξ οὐς. ὑποκορ. εἰς -οῦδι. Πβ. καὶ ἀβγατίδι.

Μικρὸν τεμάχιον ὑφάσματος, διὰ τοῦ ὁποῖου αὐξάνεται τὸ ὕφασμα φορέματος, ἥτοι συμπληροῦται τὸ ἐλλεῖπον αὐτοῦ: Τὸ σακκάκι θέλει λιγάκι ἀβγατούδι. Συνών. ἀβγατίδι 1, ἀβγάτισμα 1 β.

ἀβγατυνέσκω ἀμάρτ. βγατυνέσκω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀβγάτυνα ἀορ. τοῦ ρ. ἀβγατένω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. μένω-ἔμεινα-μεινέσκω.

Ἀμτβ. αὐξάνομαι, πληθύνομαι. Μετβ. αὐξάνω, πολλαπλασιάζω.

ἀβγάτωμα τό, Θράκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀβγατίζω παρασχηματισθὲν κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ώνω ρ. παραγόμενα.

Ἡ ὑπερτίμησις τῆς ἀξίας πράγματός τινος ἐν πλειστηριασμῷ. Συνών. ἀβγάτισι 2, ἀβγάτισμα 2.

* **ἀβγὰ** ἡ, ὠβέα Πόντ. (Χαλδ.) ὠβγέα Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀβγά.

Ἡ ὁσμὴ τοῦ φύου, μόνον κατὰ αἰτιατ. ὡς ἀντικ. τοῦ ρ. μυρίζω ἐνθ' ἀν.: Ὁβέαν μυρίζ' (ἔχει ὁσμὴν φύου) Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβγίλα.

ἀβγελοπουλλεὰ ἡ, Θήρ. ἀγγελοπουλλεὰ Ἀνάφ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀβγελόπονλλο. Ὁ μετασχηματισμὸς κατὰ τὰ εἰς -εὰ δηλωτικὰ φυτῶν.

Τὸ φυτὸν ματθαιολία ἢ πολιά (mathiola incana) τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (cruciferae) τῆς δημόδους οἰκογενείας τῶν λουλουδιῶν. Συνών. βιόλα, βιολέττα, μανιτζά, φραγκοκόρακας, χερνεά. [**]

ἀβγελόπουλλο τό, Θήρ. ἀγγελόπουλλο Ἀνάφ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀβγέλα (βιόλα) καὶ πουλλί (ἄνθος). Τὸ ἀγγελόπουλλο ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἄγγελος.

1) Τὸ ἄνθος τῆς ματθαιολίας τῆς πολιάς Ἀνάφ. Θήρ. 2) Περιφραστικῶς ἀβγελόπουλλο κίτρινο, τὸ φυτὸν χείρανθος ὁ κοινὸς (cheiranthus cheiri) τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (cruciferae), τὸ ἀρχ. φλόγινον τὸ ἄγριον, με ἄνθη κίτρινα. Συνών. κίτρινη βιολέττα, κίτρινη χερνεά, κουνούκλα, μανιτζά. [**]

ἀβγίλα ἡ, ἀμάρτ. ἀβγίλα Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀβγὸ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,248 κέξ.

Ἡ ὁσμὴ τοῦ φύου, μόνον κατὰ γενικ. ὡς ἀντικ. τοῦ ρ. μυρίζω: Μυρίζει ἀβγίλας (διὰ τὴν κατὰ γενικ. σύντ. πβ. τὰ ὅμοια αὐτόθι μυρίζει θανατίλας-κατουρίλας-τυρίλας κτλ.) Συνών. ἀβγὰ, ἀβγουλιά, ἀβγουλλήθρα II, ἀβγουλλίλα.

ἀβγίτης ὁ, ἀμάρτ. ἀβγίτης Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀβγά.

Εἶδος ἀμανίτου ἔχοντος καρπικὸν σῶμα ψοειδές. Συνών. ἀβγονλλίτης 2. [**]

ἀβγὸ τό, ὠβὸν Καπ. (Ποτάμ. Σινασσ. Φλογ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ὠβὸ Καπ. ὠβὸ Καπ. (Σινασσ. κ. ἄ.) ὠβὸ Καπ. (Φάρας.) οὐὸ Ἀπουλ. (Καλημ.) ὠβγὸν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ὠβγὸ Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλ. Σινασσ. Φάρας. Φερτ.) Πόντ. (Ὁφ. κ. ἄ.) βγὸ Καπ. (Ἀξ.) ἀβγὸν Κάρπ. Κάσ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀβγὸ κοιν. ἀβγὸ Ἀπουλ. Χίος ἀβκὸν Κύπρ. ἀφκὸν Κύπρ. ἀβκὸ Ἀστυπ. Ρόδ. ἀβουγὸ Τσακων. ἀβγὸ Ρόδ. ἀβγὸ Ἀπουλ. (Κοριλ.) ἀβουγὸ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀβουγὸν Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀβγὸ Καπ. (Ἀξ.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Πληθ. ἀβγατα Χίος.

Μεσν. ἀβγὸν ἐκ τοῦ ἀρχ. ὠόν. Περὶ τῆς φωνητικῆς ἐξελίξεως τοῦ νεωτ. τύπ. ἐκ τοῦ ἀρχ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,322 καὶ 328-9. Τὸ ἀβγατα παρεξετάθη ὅπως καὶ τὸ ἀλόγατα, προσώπατα παρὰ τὸ ἄλογα, πρόσωπα κττ.

1) Τὸ φὸν παντός ἐν γένει φωτόκου ζφου, κατ' ἐξοχὴν δὲ τῆς ὄρνιθος κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀνακ. Ἀξ. Ἀραβάν. Ποτάμ. Σίλ. Σινασσ. Φάρας. Φερτ. Φλογ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων.: Ἀβγὸ γερό - κλούβιο - οἴριο - δίκκορκο - μονόκορκο. Ἀβγὸ ὠμὸ - χτυπητὸ - ταραχτὸ - ρομφηχτὸ - νερονλλὸ - μελᾶτο - μισοβρασμένο - βραστὸ - ψημένο - τηγανιτὸ. Ἀβγὸ σφιχτὸ - κόκκινο - πασκαλινὸ - βαμμένο. Βάφω - βράζω - τηγανίζω - τσουγγριζώ ἀβγά. Ἀβγά τῆς Λαμπρῆς (τὰ ἐρυθροβαφῆ φὰ τοῦ Πάσχα). Ἀβγά μάτια (διὰ τὴν σημ. πβ. ἀβγομάτι). Ἡ κόττια γεννᾷ - κάνει ἀβγά κοιν. Ἡ κλωσσοῦ πυρώνει τ' ἀβγά Κρήτ. κ. ἄ. Ἡ κοσσοῦρα ἐποίκειν ἔναν ὠβὸν (ἢ ὄρνις ἔκαμεν ἐν φὸν) Χαλδ. Τοῦ πουλλίων τ' ὠβγά (τῶν πτηνῶν τὰ φὰ) Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ. Τὰ πουλλία κονέον τὰ οὐὰ τσαὶ οὐάλλον τὰ πουλλία (τὰ πτηνὰ ἐπφάζουν τὰ φὰ καὶ βγάλλουν τὰ πουλλία) Καλημ. Ἀβγά τῆς ἀχελώνας Μέγαρ. || Παροιμ. φρ. Ἐχασε τ' ἀβγά καὶ τὰ καλάθια (ἐπὶ τοῦ ἀπολέσαντος τὸ πᾶν) σύνθηθ. Τὸν καθαρίζουν σὰν ἀβγὸ (ἐπὶ τοῦ ἀπείρου χαρτοπαίχτου, τὸν ὁποῖον ἀπογυμνώνουν ἀπὸ τὰ χρήματα οἱ ἔμπειροι) Ἀθῆν. Κούρειε τ' ἀβγὸ καὶ πᾶρε τὸ μαλλί τον (ἐπὶ πενεστάτου ἀνθρώπου, παρὰ τοῦ ὁποῖου οὐδὲν δύναται τις νὰ λάβῃ) Κεφαλλ. Πληθήκανε τὰ σκουτὰ ποῦ γινήκανε ἀβγὸ (πολὺ λευκά, καθαρὰ) Πελοπν. (Μάν.) Ἀπὸ τ' ἀβγὸ βγαλμένος (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀκμαίου, ζωηροῦ καὶ ἰγυοῦς ἢ ἐπὶ τοῦ κομψοῦ εἰς τὴν ἐνδυμασίαν) Ἀθῆν. Ἀνδρ. Ἀκόμη δὲν ἐβγήκεν ἀπὸ τ' ἀβγὸ (ἐπὶ ἀνηλίκου καὶ ἀπείρου) Ἀθῆν. Κρήτ. κ. ἄ. Ἡ χρῆσις αὕτη τῆς λ. ἤδη μεσν. Πβ. Θανατ. Ρόδ. στ. 574 (ἐκδ. Wagner σ. 50) «δὲν σώνει νὰ βγῇ ἀπὸ τ' ἀβγὸν καὶ θέλει νὰ φιλήσῃ». Τοῦ ἔκαναν τὴν κεφαλὴν τον ἀβγὸ (δηλ. ἔκειραν αὐτὸν ἐν χρῶ) Κρήτ. Διὰ τὴν μεταφ. χρῆσιν πβ. Ἀνθολ. Παλατ. 11,398 «τὴν κεφαλὴν βάπτων τις ἀπώλεσε τὰς τρίχας αὐτὰς | καὶ δαυὸς ὦν λίαν φὸν ἄπας γέγονεν». Ἐκεῖ ποῦ πάει μαῦρα ἐβγά γεννᾷ (ἐπὶ τοῦ δημιουργοῦντος δυσχερείας) Ἰνέπ. Μαῦρα ὠβὰ ἐποίκειν (ἐπὶ τοῦ ἀποκτήσαντος κακὴν φήμην διὰ τὰς κακὰς πράξεις του ἢ ἐπὶ ἀποτυχόντος εἰς ἔργον τι) Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ. Με τὰ κόλλ' να ἀβγά! (πρὸς τὸν σπανίως ἢ μετὰ μακρὰν προσδοκίαν ἐρχόμενον καὶ διὰ τοῦτο ποθητὸν καθιστάμενον ὡς εἶναι ποθητὸν τὸ Πάσχα με τὰ κόκκινα φὰ) Ἦπ. (Συνών. φρ. σὰν τὰ χιόνια!)

χρῶν τ' ἄβγῳ (ἐκτελῶ τὴν μαγικὴν πράξιν τῆς φομαντείας. κατ' αὐτὴν θέτουν ἀμίλητο νερό (ἰδ. ἀμίλητος) εἰς διαφανὲς ὑάλινον δοχεῖον καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ρίπτουν τὸ λεύκωμα φῶς μαύρης ὀρνίθος· ἔπειτα σκεπάζουν τὸ δοχεῖον ἐρυθροῦ ὑφάσματος καὶ μετὰ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ἀποσκεπάζοντες αὐτὸ παρατηροῦν τὰ διάφορα σχήματα τοῦ λευκώματος καὶ ἐξ αὐτῶν μαντεύουν τὰ μέλλοντα) Ἰθην. κ. ἀ. *Εἴν' ἐν' ἄβγῳ δίκωρο!* *Εἶναι καλὸ ἄβγῳ!* (ἐπὶ ἡλιθίου ἢ τοῦ μὴ ἔχοντος θέλησιν καὶ ἐνεργητικότητας) Σίφν. *Ἀβγά πατεῖ* (ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου νὰ βαδίζῃ βαδίζοντος ἐλαφρῶς καὶ προφυλακτικῶς) Χίος *Εἶναι σὰν ἄβγῳ, π' ὅθι γυνίση σπάει* (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀσθενοῦς χαλαρήρος καὶ εὐμεταβλήτου) Βενί. Παροιμ. 70 ἀριθμ. 76. *ἔν' εἶμαι τ' ἄβκον* (ὅ,τι κακὸν καὶ ἂν συμβῇ θὰ πλῆξῃ αὐτόν) Κύπρ. *Ζητάει λαγοῦ ἄβγά* (ἐπὶ τοῦ ποθοῦντος τὰ ἀδύνατα) Μέγαρ.

Κάτσε, κόττα μου, 'ς τ' ἄβγά σου
καί, κλωσσοῦ μου, 'ς τὰ πουλλιά σου

(πρὸς τὸν ἄνευ λόγου ἀναμειγνύμενον εἰς ξένας ὑποθέσεις, ἐντεῦθεν δὲ ἡ συνήθης φρ. *κάτσε 'ς τ' ἄβγά σου*, ἢ τοι ἡσύχαζε καὶ μὴ ἀναμειγνύεσαι ὅπου δὲν πρέπει) Κεφαλλ. *Ἐκάτσε ἀπάν' 'ς τ' ἄβγά 'τ'* (ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς τὰ πόδια του. Ἐπὶ τοῦ θελήσαντος νὰ ἀναμειχθῇ εἰς ξένην ὑπόθεσιν καὶ ἔνεκα προσβολῆς ἀποσυρθέντος καὶ ἡσυχάσαντος, ὅπως ἡ ἀνίσχυρος κλωσσα ἡσυχάζει μόλις ἐπιχαθήσῃ ἐπὶ τῶν πόδων πρὸς ἐπώασιν) Πόντ. *Στέν' ἄβγον καὶ κοφκονμαι* (στήνω φῶν ὀρθιον καὶ κρύπτομαι ὀπισθέν του. Ἐπὶ τοῦ προσπαθοῦντος ἀνεπιτηδείως νὰ συγκαλύψῃ τὰς ἀξίας ψόγου πράξεις του) Πόντ. Πληθ. *ἄβγατα*, εἰδικῶς τὰ πόδια τῶν ἰχθύων Χίος. Τὸ ἄβγῳ ἢ ἄβγον πολλάκις καὶ ὡς τοπων. β) Περιληπτ. τὸ σύνολον τῶν ἐν τῇ φοθήκῃ φῶν, ἐπὶ ἰχθύων σύνηθ. *Τὸ ἄβγῳ τῆς ρέγγας.* γ) Πληθ. *ἄβγά*, τρόπος μαγειας, καθ' ἣν λαμβάνοντες ἐκ τριῶν οἰκογενειῶν, εἰς τὰς ὁποίας δὲν συνέβη θάνατος, ἀνὰ ἓν φῶν, ἐκθέτουν αὐτὰ ἐν ἀγγείῳ δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τῆς Παρασκευῆς πρὸς τὸ Σάββατον εἰς τὸ ὑπαιθρον διὰ νὰ τὰ ἴδουν τὰ ἄστρα καὶ κατόπιν θραύοντες ἀλείφουν ὑπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν βρέφος γυμνὸν ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἥλιον διὰ νὰ μὴ πάθῃ ἀτροφίαν, ἐὰν ἔτυχῃ τις διασκέλισας νὰ διέλθῃ ἄνωθεν αὐτοῦ Λυκ. (Λιθύσσα.) 2) Συνεκδ. ὄρχις τοῦ ἀνθρώπου Κυκλ. (Σύρ. κ. ἀ.) Πελοπ. Πόντ. (Οἶν.) κ. ἀ. *Ἐπρήστηκαν τ' ἄβγά του Σύρ.* || Φρ. *Ζαρώνει τ' ἄβῳ μου* (δὲν εἶμαι καλά, ἀδιαθετῶ) Οἶν. 3) Ὅσον τεχνητὸν κατασκευαζόμενον ἐκ ποικίλων οὐσιῶν καὶ χρησιμοποιοῦμενον ποικιλοτρόπως· οἷον ἐν τῇ ζαχαροπλαστικῇ τὸ ἐκ χάρτου ἢ ἀμύλου κατασκευαζόμενον καὶ πληρούμενον μὲ ζαχαρόπηκτα· τὸ κατὰ τὰς ἐορτὰς τῆς ἀπόκρεω ἐκ λευκοῦ κηροῦ ἢ ἄλλης ὕλης εὐθραύστου κατασκευαζόμενον, τὸ ὁποῖον πληροῦντες μικροτάτων τεμαχίων πολυχρώμου χάρτου ρίπτουν κατ' ἀλλήλων οἱ διασκεδάζοντες καὶ ὅπερ διαρρηγνύμενον περιχέει αὐτοὺς Ἀθην. κ. ἀ. 4) Ἡ βάλανος τοῦ μοχλοῦ τῆς θύρας Θεσσ. (Τίρναβ.). Παροιμ. *Τώρα ποῦ τό 'παθε ἡ γυνὴ βάν' κι τ' ἄβγῳ 'ς τοῦ μάνταλου* (ἐπὶ τοῦ παρακαίρου μετὰ τὸ πάθημα προφυλαττομένου). 5) Ὡς ὄρ. τεχνικὸς ἐν τῇ μαρμαρογλυπτικῇ, εἰκασμα φῶς Ἀνδρ. 6) Εἶδος ἄνθους Εὐβ. (Λίμν.) Ἡπ. (Παραμυθ.)

ἄβγόγαλα τό, *ἄβγόγαλαν* Πόντ. (Χαλδ.) *ἄβγόγαλαν* Πόντ. (Τραπ.) *ἄβγόγαλα* Κυκλ. *ἄβγόγαλον* Πόντ. (Χαλδ.) Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄβγῳ* καὶ *γάλα*. Διὰ τὸν τύπ. *ἄβγόγαλον* πβ. τὰ ὅμοια *ξινγόγαλο*, *ρινγόγαλο* κττ.

ἄβγοζύγισμα τό, Πελοπ. (Καλάβρυτ. κ. ἀ.) *ἄβγοζούμ' Ἡπ.* (Πρέβ. κ. ἀ.) *ἄβγοζουμο* Κεφαλλ. Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄβγῳ* καὶ *ζουμί*. Περὶ τοῦ παρασχηματισμοῦ τοῦ τύπ. *ἄβγοζουμο* πβ. *ἀποζούμι-ἀπόζουμο*, *ἀποπαίδι-ἀπόπαίδο* κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,179 κέξ. 1) Ἐμβαιμα πρὸς ὄρτυσιν φαγητοῦ παρασκευαζόμενον ἐξ φῶν καὶ χυμοῦ λεμονίου ἀναδευομένων ἱκανὴν ὥραν πρὸς πλήρη ἀνάμειξιν Ἡπ. (Πρέβ. κ. ἀ.): Παροιμ. *Ὅχι ἄβγῳ, μόν' ἄβγοζούμ'* (ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ μὲν περὶ τοῦ λεγόντων, ἀλλὰ παρανοούντων ἀλλήλους ἢ ἐπίτηδες ἢ ἐξ ἐσφαλμένης ἀντιλήψεως καὶ διὰ τοῦτο μὴ συμφωνούντων) Ἡπ. Συνών. *ἄβγοζέμορο* I. 2) Ζωμὸς ἡρτυμένος δι' ἐμβάμματος ἐξ φῶν καὶ χυμοῦ λεμονίου Κεφαλλ. Πελοπ. (Καλάβρυτ. κ. ἀ.)

ἄβγοζύγης ὁ, Πελοπ. (Ἀρκαδ. Τεγ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄβγῳ* καὶ τοῦ ρ. *ζυγίζω*. 1) Ὁ ζυγίζων ἢ διαπερὼν τὸ φῶν διὰ κρίκου ἔχοντος ὠρισμένην διάμετρον πρὸς ἀκριβῆ καθορισμὸν τοῦ μεγέθους, ἵνα ἀναλόγως τούτου καθορίσῃ καὶ τὴν ἐμπορικὴν ἀξίαν του, λίαν ἄρα ἀκριβολόγος εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἀπαιτήσεις του, ὁ ἐπιδιώκων καὶ τὸ ἐλάχιστον κέρδος Πελοπ. (Ἀρκαδ.) β) Μεταφ. ὁ σφόδρα φειδωλός, γλίσχρος καὶ φιλάργυρος Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Συνών. *ἄβγοζήμιωτος*. 2) Ὁ ἐν γνώσει ἐλλιποβαρῶς ζυγίζων διὰ νὰ προσπορισθῇ ἀθέμιτον κέρδος Πελοπ. (Τεγ.)

ἄβγοζυγίζω Πελοπ. (Τεγ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄβγοζύγης*. Ζυγίζω τι ἐν γνώσει ἐλλιποβαρῶς πρὸς πορισμὸν κέρδους ἀθεμίτου.

ἄβγοζύγισμα τό, Πελοπ. (Ἀρκαδ. Τεγ.) Ἐκ τοῦ ρ. *ἄβγοζυγίζω*. 1) Ἡ μεγάλη ἀκρίβεια εἰς τοὺς ἐμπορικοὺς ὑπολογισμοὺς, ὅταν πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ τὸ ἐλάχι-

1) Ρόφημα ἐκ κρόκου φῶς διακινουμένου ἐντὸς ποτηρίου μετὰ ζαχαρέως μέχρι ἐλαφρᾶς πήξεως καὶ εἰτα ἀναμειγνυομένου μετὰ θερμοῦ γάλακτος Κυκλ. Συνών. *ντεκότιο*, *χιτυπητὸ ἄβγῳ*. 2) Ρόφημα ἐκ γάλακτος, εἰς τὸ ὁποῖον βράζονται μέχρι τοῦ βαθμοῦ ἐλαφρᾶς πήξεως τὸ λεύκωμα καὶ ὁ κρόκος φῶς Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): *Ἐποῖκα ἔναν ἄβγόγαλαν καὶ ἔπια γιὰ ν' ἀνοίεται ἡ λαλία μ'* (ἔκαμα ἓνα ἄβγ. καὶ ἔπια διὰ νὰ ἀνοίξῃ ἡ φωνή μου) Τραπ. Συνών. *ἄβγογαλιὰ* 2.

ἄβγογαλιὰ ἢ, Ἀμοργ. Θήρ. Πάρ. κ. ἀ. Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄβγῳ* καὶ *γάλα*. Διὰ τὸν γραμματικὸν σχηματισμὸν πβ. τὰ ὅμοια *βραστογαλιὰ*, *πρωτογαλιὰ* κττ.

1) Ἐδεσμα παρασκευαζόμενον ἐκ γάλακτος, φῶν, ζαχαρέως καὶ λεπτοῦ ἀλεύρου Θήρ. κ. ἀ. Συνών. *κρέμα*. 2) Ἐδεσμα ἐκ γάλακτος καὶ φῶν βραζομένων μέχρι ἐλαφρᾶς πήξεως Ἀμοργ. Πάρ.: *Ἐλα νὰ φάμε μὲ ἄβγογαλιὰ Ἀμοργ.* Συνών. *ἄβγόγαλα* 2.

ἄβγοζήμιωτος ἐπίθ. Κάρπ. *ἄβγοζήμιωτος* Κάρπ. Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄβγῳ* καὶ τοῦ ρ. *ζημιώνομαι*.

Ὁ ὑπολογίζων ὡς ζημίαν σημαντικὴν τὴν ἀπώλειαν καὶ ἐνός φῶς, ἄρα ὑπερβολικῶς γλίσχρος, φιλάργυρος: *Εἴν' ἓνας ἄβγοζήμιωτος!* Συνών. *ἄβγοζύγης*.

ἄβγοζούμι τό, Πελοπ. (Καλάβρυτ. κ. ἀ.) *ἄβγοζούμ' Ἡπ.* (Πρέβ. κ. ἀ.) *ἄβγοζουμο* Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄβγῳ* καὶ *ζουμί*. Περὶ τοῦ παρασχηματισμοῦ τοῦ τύπ. *ἄβγοζουμο* πβ. *ἀποζούμι-ἀπόζουμο*, *ἀποπαίδι-ἀπόπαίδο* κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,179 κέξ.

1) Ἐμβαιμα πρὸς ὄρτυσιν φαγητοῦ παρασκευαζόμενον ἐξ φῶν καὶ χυμοῦ λεμονίου ἀναδευομένων ἱκανὴν ὥραν πρὸς πλήρη ἀνάμειξιν Ἡπ. (Πρέβ. κ. ἀ.): Παροιμ. *Ὅχι ἄβγῳ, μόν' ἄβγοζούμ'* (ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ μὲν περὶ τοῦ λεγόντων, ἀλλὰ παρανοούντων ἀλλήλους ἢ ἐπίτηδες ἢ ἐξ ἐσφαλμένης ἀντιλήψεως καὶ διὰ τοῦτο μὴ συμφωνούντων) Ἡπ. Συνών. *ἄβγοζέμορο* I. 2) Ζωμὸς ἡρτυμένος δι' ἐμβάμματος ἐξ φῶν καὶ χυμοῦ λεμονίου Κεφαλλ. Πελοπ. (Καλάβρυτ. κ. ἀ.)

ἄβγοζύγης ὁ, Πελοπ. (Ἀρκαδ. Τεγ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄβγῳ* καὶ τοῦ ρ. *ζυγίζω*.

1) Ὁ ζυγίζων ἢ διαπερὼν τὸ φῶν διὰ κρίκου ἔχοντος ὠρισμένην διάμετρον πρὸς ἀκριβῆ καθορισμὸν τοῦ μεγέθους, ἵνα ἀναλόγως τούτου καθορίσῃ καὶ τὴν ἐμπορικὴν ἀξίαν του, λίαν ἄρα ἀκριβολόγος εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἀπαιτήσεις του, ὁ ἐπιδιώκων καὶ τὸ ἐλάχιστον κέρδος Πελοπ. (Ἀρκαδ.) β) Μεταφ. ὁ σφόδρα φειδωλός, γλίσχρος καὶ φιλάργυρος Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Συνών. *ἄβγοζήμιωτος*. 2) Ὁ ἐν γνώσει ἐλλιποβαρῶς ζυγίζων διὰ νὰ προσπορισθῇ ἀθέμιτον κέρδος Πελοπ. (Τεγ.)

ἄβγοζυγίζω Πελοπ. (Τεγ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄβγοζύγης*.

Ζυγίζω τι ἐν γνώσει ἐλλιποβαρῶς πρὸς πορισμὸν κέρδους ἀθεμίτου.

ἄβγοζύγισμα τό, Πελοπ. (Ἀρκαδ. Τεγ.) Ἐκ τοῦ ρ. *ἄβγοζυγίζω*.

1) Ἡ μεγάλη ἀκρίβεια εἰς τοὺς ἐμπορικοὺς ὑπολογισμοὺς, ὅταν πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ τὸ ἐλάχι-

